

DE LA BARDISSA A LA FIGUERA

Tercer de quaresma

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Passar de ser una bardissa espinosa, perillosa i feréstega (Ex 3,1-15) a una figuera que dona ombra i aliment a qui s'hi arrecera (Lc 13,1-9), vet aquí tot un projecte espiritual per a la persona que vol créixer en la fe. La Paraula de Déu ens porta per un recorregut de transformació personal, que va de l'un a l'altre d'aquests dos grans arbustos salvatges, que creixen en qualsevol lloc i que, sense gaire cura, donen els seus fruits, malgrat tot: les móres i les figues. Aquests arbustos tan feréstecs, poden molt ben representar la interioritat humana, la nostra relació amb Déu i el fruit que, de cadascú de nosaltres, n'espera el Senyor.

Moisès és l'home cridat per Déu des de l'interior d'aquella romeguera que es crema però que no es consumeix. Quantes vegades la nostra consciència no ens crema davant de la pregunta del que Déu espera de mi? És aquest el mateix interrogant que Déu em continua plantejant a mi, personalment, demanant-me com i de quina manera responc a la invitació que em fa cada dia de la meua

vida. Quins són els fruits de la meua vida, fruits de vida eterna? «Lc 6,43 No hi ha cap arbre bo que doni fruits dolents ni cap arbre dolent que doni fruits bons.» Fins i tot la bardissa més salvatge dona bones móres, sempre que no siguin assolellades!

Moisès és aquell «Príncep d'Egipte» (S.Spielberg, 1998) que ho tenia tot però que li faltava el més important: el sentit de la seva pròpia existència, de la seva vida, del seu treball, dels seus esforços. «Quan hom ha resolt les urgències primàries, aleshores sobrevé la pregunta pel sentit», es demana Albert Camus

(+1960). Moisès sent la crida de la justícia, del bé i de la veritat, encara que d'una forma força especial, que el porten a cometre un crim, del que se'n penedeix, i ha de fugir al desert. Allí es trobarà amb Sèfora, la que serà la seva dona, filla de Jetró, sacerdot de Madian i, per aquest biaix, entra en l'àmbit del sacerdocí, és a dir, de la intermediació entre Déu i els homes. El rol de Jetró de ben segur que devia afectar Moisès en aquella etapa al mig del desert, mirant de trobar quin era el sentit i la sortida de la seva vida.

La bardissa es començava a encendre: «qui soc jo? què hi faig aquí? Quin és el sentit de la meua vida? Què n'espera Déu de mi? Si d'altres

tenen una relació pacífica i satisfactòria amb Déu, per què no, jo?» Aquestes preguntes i d'altres continuaven cremant en l'interior de la persona fins que té la seva particular revelació, allà al peu del mont Sinaí: Déu se li fa avinent d'una forma més que especial. Més enllà de pensar que es tracta d'una projecció psicològica, l'aparició de la bardissa cremant sí que és una manifestació de Déu, que s'ha anat preparant el subjecte, Moisès, fins a dur-lo fins a aquest punt. Allí, en terra sagrada, li ofereix la proposta que feia temps que preparava. És Déu qui porta la iniciativa en la vida humana. Res no succeeix sense que es compleixi la seva voluntat. No es mou fulla que Déu no vulla.

«Jo soc qui soc» respon Déu a la pregunta de Moisès sobre «qui haig de dir que m'envia?» La resposta és tan misteriosa com carregada de sentit. Una resposta que, a primer cop d'ull sembla que no digui res i, en canvi, ho diu tot. En present, Déu és amb el seu poble, Israel, mentre mantingui la seva aliança, que no és altra que tenir a Déu per Déu. Ell és el qui és. Perquè l'aliança amb Déu és d'un gran desnivell. Com pot ser que Déu vulgui pactar amb els homes, quan aquests són les creatures del primer, són la seva creació? Però és que Déu crea per amor i no per interès, no perquè necessiti res de l'home, sinó únicament perquè Déu és amor. Tot el que fa, tot el que toca constitueix una projecció, una emanació i una conseqüència del seu amor per tot el que és, fa i crea. L'home n'és, sens dubte, la creatura suprema.^{Gn 1,29} Aquesta serà la revelació de Déu Pare, realçada i acomplerta definitivament en Jesucrist, transmesa fidelment en la nova aliança, en el Nou Testament.

«Jo seré» diu Déu en futur, perquè estarà present en el temps present de Moisès, però, alhora es realitzarà tot al llarg d'aquelles futures generacions del poble de Déu que actualitzin i facin realitat l'aliança de Déu, fins a l'actualitat, fins al futur i fins a la fi dels temps. No és en va que, en l'última paraula de Jesús, repetirà la mateixa afirmació de Déu en la bardissa: «Mt 28,20 Jo he estat, soc i seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món.» Ara, és l'Església de Crist, el nou poble de Déu, la que fa present i actual l'aliança divina. Déu hi és sempre. Ara bé, voldré jo formar part del present de Déu perquè m'introdueixi en la seva eternitat? Tan sols de mi depèn la resposta!

